

kan ske for Provsteret, men at Vidnerne maa føres ved ordinær Ret. Men er dette Tilfældet, saa maatte Vidner fremtidig føres efter den ny Rettergangsmaade, medens Domsforhandlingen maatte ske efter den gamle. Det vilde blive ganske usammenhængende. — Ved § 1 vil findes Ændringsforslag om de gejstlige Retters Ophævelse (jfr. et deraf følgende Ændringsforslag til § 25).

Da Begrebet „overordentlige Højesteretsdommere“ afskaffes (og erstattes af tilkaldte Landsdommere), udtages ved et Ændringsforslag til § 2 en unødvendig Anvendelse af Ordet „ordentlige“.

I Kommissionens Lovudkast fandtes en Fordeling af Underretskredsene (for øvrigt efter Grundregler, som Udvalget ikke sluttede sig til), og der var da naturlig Plads for en Bestemmelse som den i § 20 indeholdte, at der, uden at ny Lov dertil behøvedes, kunde ansættes en Dommer til i en Kreds, hvis Indbyggerantal oversteg 35,000. I det foreliggende Lovforslag findes derimod ingen Fordeling, idet denne er forbeholdt til særlig Lov. Men naar dette er Tilfældet, findes hin Bestemmelse, om en saadan overhovedet bør gives, at maatte have sin Plads i den kommende særlige Lov. Derfor er det til § 20 foreslaaet, at den nævnte Bestemmelse udgaar.

Den Korrekthed i *Betegnelserne* ved Udnævnelser, hvorfor der er sørget i § 28, findes bedst at fyldestgøres ved, at saavel den, der ansættes i Kjøbenhavns Byting, som den, der ansættes som Enkeltdommer uden for Kjøbenhavn, betegnes i Udnævnelserne som „Dommer“. Ændringsforslag herom vil findes til nævnte Paragraf.

Efter at vi ved Loven om Sagfører-virksomhed af 26. Maj 1868 have forladt Betegnelserne „Advokat“ og „Prokurator“, finder Udvalget ingen Grund til, at vi nu skulde opgive den derfor indsatte Betegnelse „Sagfører“, der tør siges at være

godt tilvant. Udvalget foreslaar derfor til § 29 at blive ved denne Betegnelse.

Samme Paragraf har en Bestemmelse om, at der skal gives *Højesteret* Lejlighed til at *udtale sig om Ansøgere* til ledige Pladser i Retten. Nu er det, saa vidt vides, vel ikke Regel, at der overhovedet indgives Ansøgning om et Embede som Højesteretsdommer, og den nævnte Bestemmelse vilde ikke finde Anvendelse, uden hvor Ansøgning foreligger; men selv om dette altsaa maatte antages at blive Undtagelsen, og Bestemmelsen saaledes maatte blive af mindre Betydning, har Udvalget dog fundet det rigtigst at foreslaa den udeladt. Den kan i disse personlige Spørgsmaal fremkalde mindre heldige Forhold. At en Justitsminister angaaende en saa vigtig Ansættelse taler med Retten eller dennes Formand, kan efter Omstændighederne være saare naturligt; men Tvangfrihed saavel med Hensyn til Akten selv som med Hensyn til dennes Form forekommer Udvalget at maatte være tjenligst baade til at betrygge en god Afgørelse og til at undgaa uheldige Følger af denne.

Ligesom almindelig Lønningslov af 26. Marts 1870 § 7 afskaffede Titler for alle Embeds- og Bestillingsmænd, saaledes er det her til § 29 — særligt under Hensyn til den Betragtning, hvorfra Grundlovens § 73 maa antages udgaaet — foreslaaet, at Dommere ikke kunne *dekoreres*.

Medens Lovforslaget med Rette, efter Udvalgets i forrige Samling fremsatte Forslag, afskaffer Dommerkonstituering *paa Dommerens Ansvar*, ere Bevæggrundene til Indførelse af denne Regel dog kun til Stede, naar Talen er om at beklæde Dommersædet, men ikke, hvor der kun er Tale om Udfærdigelse af Indkaldelser og al saadan Udenretsgerning. En Begrænsning med dette for Øje er foreslaaet ved § 31.

Udvalgets Ændringsforslag til § 34 gaar kun ud paa at udelade et Ord, der er *overflødig* og derfor kunde blive misvisende.

At *Nævningekredsene*, som omtales i § 46, Stykke 2, ikke falde sammen med Landsretskredsene, men udgøre Dele af